

Maurici Ribera. Un músic de sotabosc

«Si imaginem la música com un bosc, els grans noms ocuparien les copes dels arbres, mentre que els músics com jo romandrien al sotabosc, allà on neixen els nous estils». Per al cantautor santjoanenc, de 42 anys, la música sempre ha estat un espai de llibertat a què s'entrega durant les nits, quan deixa de ser el mestre d'anglès de primària i es converteix en un artista que toca la guitarra a la llum de la lluna.

El fet de no haver convertit la música en la seva professió li ha permès concebre-la com un joc en què experimentar amb melodies que travessen gèneres com el rock, el folk o el punk. El seu és un estil transgressor, que ha expandit més enllà de les parets de casa seva. Amb el nom artístic *The Missing Leech*, ha trepitjat escenaris d'arreu del món, on ha portat les lletres reivindicatives escrites en català com a bandera.

«La meva passió per la música ve de molt enrere», explica el cantautor des d'un dels bars del

seu estimat poble, Sant Joan de Vilatorrada, on retorna sovint des que es va instal·lar a Esplugues de Llobregat. «Els meus pares, tots dos mestres, em van transmetre l'estima per la música, i també els meus germans grans», relata. Els primers aprenentatges musicals van venir de la mà del seu primer professor de música, Joan Moixí. «Sempre em deia que havia de millorar les meves aptituds, però que mostrava una sensibilitat especial per a aquesta disciplina», recorda. En la seva etapa adolescent, va formar el primer grup de música, Marràs, del qual conserva un gran record. «Érem uns principiants, però teníem l'energia característica de la joventut i ens interessava tocar temes socials a partir de la música punk en català i anglès», apunta.

El punt d'inflexió va arribar quan va publicar a Internet algunes peces musicals que havia compost en solitari i, sense pensar-s'ho, va aconseguir captar un públic nombrós. «Quan em vaig atrevir a llançar els meus primers temes per les xarxes no tenia gaires expectatives, ja que eren cançons molt casolanes, enregistrades des de casa, però van tenir una molt bona rebuda», destaca. A partir d'aquell moment, li van començar a arribar propostes per actuar en sales de l'estranger i, al cap d'uns mesos, «ja estava tocant a Nova Zelanda». En aquests últims anys, ha dut a terme gires per Europa, Estats Units, Canadà, Sud-àfrica o Japó, d'on recorda amb emoció el concert en què «el públic majoritàriament japonès va començar a entonar les meves cançons en català». A Catalunya, també ha participat en dues ocasions al Primavera Sound de Barcelona.

En emprendre el vol com a artista, es va arribar a plantejar la possibilitat de dedicar-se exclusivament a la música, «una opció que vaig acabar descartant per la dificultat de trobar una estabilitat econòmica, però també perquè no volia renunciar a la meva altra passió, l'ensenyança», afirma. Per aquest motiu, la música sempre s'ha mantingut com un espai preuat on poder-se mantenir fidel al seu estil, que darrerament ha evolucionat cap a l'*antifolk*, «una música irreverent que integra elements del punk, el folk o rock alternatiu». Precisament aquest estil impregnà el seu últim treball a punt de publicar, titulat *Mencions honorífiques*, «en honor a aquells artistes de segona fila que potser mai no aconseguiran situar-se al capdavant, però que senten un amor autèntic per la música».